

Literatura

Stanislav Komárek: Mír s mloky

Vydal Petrov, Brno 2003, 323 stran

„Jediným skutečným hříchem může paradoxně být braní světa a sebe sama vážně.“ Tak to píše biolog, filozof a spisovatel Stanislav Komárek (1958) v kratším textu *Úsměv Buddha*, který je jedním z devadesáti jednoho eseje, které vycházely v minulých letech v revue *Prostor*, *Vesmír* nebo v *Salonu Práva*. Svět a život se totiž při střízlivém a pronikavém pohledu jeví (a člověk nemusí být ani biolog) jako krutý, nesmyslný i marný mumraj a rej, byť nepostrádající jistou krásu. Vidět a chápat ji, onu krásu i hrůzu, v širokých

souvislostech intelektuálních, vědeckých a filozofických, to je, myslím, tím prvním, co Komárkovo psaní a myšlení nabízí. Tím druhým je ovšem neobyčejná zběhlost a vzdělanost v mnoha oborech a tématech, biologií počínaje a jungovskou psychologií konče, což dokáže aplikovat na ještě rozsáhlejší oblasti a témata. Začíná statěmi napsanými po návratu z Číny, která jak píše, znamenala zásadní obrat v jeho myšlení, pokračuje tématy civilizačně-antropologickými, odskoky k dětské četbě (paličský esej o Foglarovi, v jehož světě part

nalezl paralely s chicagskými bandity, Kominternou, ba nacistickými bojůvkami), zabývá se současnou totální medializací světa, postavením intelektuála a vzdělání a končí u rodné biologie. Myslet mimo schémata, pozorně se dívat, vidět souvislosti tam, kde jinému unikají: to je první předpoklad napsat zajímavou esej. Tou druhou je vědět o všem o něco víc, než čtenář vůbec tuší, že neví. A tou třetí je chtít to sdělit. Všechny tři předpoklady jsou u Komárka přítomné. A s pobaveným pousmáním Buddha.

